

Camellia

黛墨 ได้มั่ว เขียน
แนวดำนบนหลิงคา เปา
Yuyasheng Un

权
冠
天
下
神
云
小
毒
妃
11
ขอต้ม
พิชิตใจ
อ๋อป
มจจุสช

บทที่ 482 องค์ชายหนีออกจากวังอีกครั้ง

จูเก๋อเจี๋ยเผยยิ้มออกมา

นางกำนัลคนสนิททยอยออกไปอย่างเงียบเชียบ คอยระวัง
ด้านนอก

หลังผ่านสัมผัสอันเร้าร้อน จูเก๋อเหียนเอ๋อร์กี้รู้สึกพึงใจ
ยิ่งนัก รอยยิ้มยังไม่จางจากใบหน้า กิริยาท่วงท่าล้วนแฝงด้วย
เสน่ห์เย้ายวน

เวลาล่วงเลยไป จูเก๋อเจี๋ยไม่อาจอยู่ต่อได้นาน จึงสวมใส่
เสื้อผ้า เตรียมตัวออกจากวัง

“น้องห้า จำไว้ว่าต้องดื่มน้ำแกงเลี้ยงบุตรด้วยนะ”
จูเก๋อเจี๋ยกำชับ

จูเก๋อเหียนเอ๋อร์ยอมเข้าใจดี นางกับจูจี้เฟิงไม่เคยร่วม
หอ หากเกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา นางยอมไร้คำอธิบาย ต่อให้เอย
อย่างไรก็ไม่อาจรอดพ้น มีเพียงตายสถานเดียว

ไม่คาดคิดว่า นางกำนัลกลับเคาะประตูอย่างร้อนรน เสียงสั่นเครือ “ฮองเฮาพะคะ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว! เกิดเรื่องแล้ว พะคะ!”

จูเก๋อเจี้ยถึงกับเซแทบล้มด้วยความตกใจ

ทั้งสองรีบจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนอนุญาตให้นางกำนัลเข้ามา

นางกำนัลผู้นี้คือคนสนิทของจูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ มีนามว่า ชู่ผิง

นางถือจดหมายฉบับหนึ่งเข้ามาในตำหนัก รีบเอ่ยทันที “ฮองเฮาพะคะ องค์ชายทั้งสองทิ้งจดหมายไว้ฉบับหนึ่ง แล้วหนีออกไปแล้วพะคะ!”

“อะไรนะ!” จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์ตกใจ คิ้วหนังสือมาดู เห็นข้อความเขียนไว้ว่า

‘พวกเราจะไปหาว่าที่เจ้าสาว ขอให้เสด็จพ่อและท่านอิงจู ไม่ต้องตามหา’

นางแทบฉีกจดหมายเป็นชิ้นๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงกร้าว
“เจ้าเด็กสองคนนี้ ไร้วางใจไม่ได้เลยสักนิด เพิ่งกลับมาได้
ไม่นานก็หนีออกไปอีกแล้ว!”

วังหลวงการคุ่มกันเข้มงวด ไม่รู้ว่าพวกเขาหลบหนี
ออกไปได้อย่างไร

จะกล่าวว่าพวกเขาเป็นเพียงเด็กไร้เดียงสาก็มีใช่ เพราะ
พวกเขาสืบว่าวันนี้ผู้จี้เพิงกับอิงจุมิได้อยู่ในวัง เวลานี้จึงมีเพียง
จูก่อเหียนเออร์ที่เป็นผู้กุมอำนาจอยู่

ซูผิงเอ่ยถาม “สองเฮาเพคะ จะให้เรียกหน่วยองครักษ์
จิน่อ่ออกตามหาหรือไม่เพคะ”

องครักษ์จิน่อ่อทั้งสิบสองนั้น ทุกครั้งที่อิงจูก่อนออกนอกวัง
หลวงจะไม่พาไปทั้งหมด ย่อมมีบางส่วนอยู่เฝ้าในวังเพื่อคอย
ช่วยเหลือ

“เรียกหน่วยองครักษ์จิน่อ่อมา!” จูก่อเหียนเออร์กล่าว
“หากฝ่าบาทกับท่านราชครูกลับมาแล้วพบว่าองค์ชายทั้งสอง
หายไป ข้าคงถูกลงโทษเป็นคนแรกแน่!”

ชูผิงรับคำ พลันคิดจะไปแจ้งหน่วยของครักษ์จีนอยู่

แต่จู่ๆ จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์กี้ร้องห้าม “เดี๋ยวก่อน! เจ้ากลับมา!”

ชูผิงชะงักผิเท่า แววตาแฝงความมุ่นง “ฮองเฮายังมีสิ่งใดจะส่งอีกหรือเพคะ”

“น้องห้า อย่าได้ชักช้า” จูเก๋อเจี๋ยเอ๋ย เขาเป็นบุตรชายสายตรงคนโตของตระกูลจูเก๋อ ย่อมรู้ดีว่าองค์ชายทั้งสองนั้นสำคัญเพียงใด

หน้าอกของจูเก๋อเหยียนเอ๋อร์สะท้อนขึ้นลงแรง แสดงว่านางกำลังขบคิดอย่างหนัก

นางถามว่า “ชูผิง ตอนเจ้าถือจดหมายมานี้ มีคนเห็นหรือไม่”

ชูผิงส่ายหน้าเบาๆ “เพิ่งล่องเลยยามเที่ยงไม่นาน พวกนางกำนัลบางคนกลับเกียจคร้านงีบหลับ บางคนก็ไปยุ่งเรื่องอื่น ตอนข้าค่อยไป มีเพียงนางกำนัลสองคนที่เห็นเท่านั้น”

จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์กั้ตัดสินใจทันที “ทำลายจดหมายนั้นเสีย แล้วบอกเพียงว่า พวกเขาไปเล่นที่อุทยานหลวง เพื่อถ่วงเวลาออกไปอีกสักหน่อย”

จูเก๋อเจี๋ยไม่เข้าใจ “เหตุใดจึงทำเช่นนี้ พวกเขาหนีออกจากวัง ไม่ใช่ควรรีบไปหาหรือ”

“พี่ใหญ่ มีองค์รัชเงามีใช่หรือ ส่งพวกเขาไปฆ่าเด็กพวกนั้นเสีย!” จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์กั้กล่าว

“น้องห้า เสียสติไปแล้วหรือ!” จูเก๋อเจี๋ยเบิกตากว้างเสียมาดคุณชายผู้สูงศักดิ์ เขากลัวว่าจะมีคนไต่ถาม จึงรีบเอ่ยเสียงเบา “เจ้ารู้บ้างหรือไม่ที่กำลังทำอะไร ท่านอิงจุลวนให้ความสำคัญต่อองค์ชายใหญ่ เขาคือความหวังในการฟื้นฟูแว่นของเรา ไฉนเจ้าคิดจะลงมือฆ่า อีกทั้งบทเรียนครั้งก่อน ไม่ได้สอนเจ้าเลยหรือ”

ทว่าจูเก๋อเหยียนเอ๋อร์กั้กลับกล่าวว่า “พี่ใหญ่ พวกเขามีชีสายนเลือดของข้า! หากพวกเขาตาย ข้าถึงจะมีโอกาสตั้งครมร์สืบสกุลได้!”

หากงูจี๋เฟิงสูญเสียบุตรชาย เขาย่อมต้องมีทายาทใหม่

ในเมื่อองค์ชายทั้งสองออกจากวังหลวงไปแล้ว เช่นนั้นนางจะพลาดโอกาสนี้ได้อย่างไร

จูเก๋อเจี้ยหาได้หัวนเกรงฉู่จีเฟิง เขากลับหัวนกลัวอิงจุนักจิ้งล้งเลเล็กน้อย “แต่หากเรื่องแตกขึ้นมา สกุลจูเก๋อจะพลอยรับเคราะห์ไปด้วย”

“ก็แค่เด็กสองคนเท่านั้น องค์กรข้าของท่านมิใช่ว่าจะกำจัดไม่ได้” จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์เอ๋ย “เมื่อกำจัดสิ้นแล้ว พี่ใหญ่ก็เพียงปิดปากพวกมัน แค่นี้ก็ไม่เหลือเบาะแสใดสาวถึงสกุลจูเก๋อ”

จูเก๋อเจี้ยครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่

ใช่แล้ว น้องสาวตนมีอาจขึ้นเตียงของฉู่จีเฟิง ไม่อาจให้กำเนิดทายาทได้ เรื่องนี้กระทบสกุลจูเก๋ออย่างยิ่ง

หากสิ้นองค์ชายทั้งสอง เขายังกลัวว่าน้องสาวจะไม่มีโอกาสอีกหรือ

“ดี! ข้าจะไปจัดการเดี๋ยวนี้” จูเก๋อเจี้ยพยักหน้ารับ

เมืองหลี่ตูเล็กแค่นี้ การตามหาเด็กสองคนที่หนีออกไปหาใช่เรื่องยาก เพียงแค่ขึงลงมือก่อนก็พอ

เมื่อจูเก๋อเจี๋ยจากไปแล้ว จูเก๋อเหยียนเอ๋อร์กี้สั่งให้ชูผิงจัดการทุกอย่าง นางเองต้องสร้างทำเป็นป่วย แกล้งไม่รู้เรื่องราวภายนอก เพื่อปิดความรับผิดชอบออกไป

ชูผิงคอยรับใช้ถอดปีนออกจากผมนาง แล้วเอ่ยถาม “ฮองเฮาพะคะ เมื่อใดจึงจะแจ้งหน่วยของครั๊กซี่จินอู่พะคะ”

หากปล่อยเรื่องนี้ไว้นานก็ได้ สู้สุดท้ายต้องทำที่เป็นการแสดงสักหน่อย

จูเก๋อเหยียนเอ๋อรีใช้ผ้าเช็ดหน้าลบเครื่องประทีนโคมบนใบหน้าออก ทำให้แลดูซีดเซียว นางเอ่ยว่า “เพิ่งเลยยามเที่ยงมาไม่นาน เจ้าร่ออีกหนึ่งชั่วยามแล้วค่อยพาคนไปอุทยานหลวง สร้างตามหาองค์ชาย ทำเสียงเอิกเกริกใหญ่โตหน่อย รอสักพักแล้วค่อยแจ้งหน่วยของครั๊กซี่จินอู่”

ชูผิงรับคำ “หม่อมฉันเข้าใจแล้วพะคะ”

“อีกอย่าง จงจับกุมนางกำนัลสองคนที่เห็นเจ้าถือจดหมายไว้เสียก่อน รอจนข่าวองค์ชายหายตัวไปแพร่ไปทั่วแล้ว จงฆ่าพวกนางเสียทันที!” แววตาของจูเก๋อเหยียนเอ๋อรีฉายความอำมหิตออกมา

ชูผิงก็รับคำ เช่นนี้ก็สามารถล้างร่องรอยได้หมดสิ้น ผู้อื่น
ไม่อาจสาวไปถึงต้นตอได้

องค์ชายทั้งสองหนีออกจากวังหลวงได้ ก็เพราะความ
สามารถของเยียนหง

เขาออกด้อมอยู่นาน กว่าจะทำให้หนูสองตัวช่วยชุดโพรง

ทั้งสองตั้งใจไม่กินมื้อมกลางวัน แล้วมุดเข้ารูเล็กที่ถูกขุด
ไว้ ทว่าเยียนหวี่กลับติดอยู่ครึ่งตัว มุดออกไปไม่ได้

เยียนหงออกแรงเต็มกำลัง ก็ยังดึงน้องออกมาไม่สำเร็จ

“บอกข้ามาเถิด เจ้าแอบกินอะไรมา ไม่เช่นนั้นท้องเจ้าจะ
ป่องได้อย่างไร” เยียนหงถาม

แม้โพรงนี้จะหายากยิ่งนัก ทว่าหากยังติดอยู่อย่างนี้
ก็อาจถูกพบได้โดยง่าย

เมื่อเป็นเช่นนั้นเยียนอวี่ก็ไม่สามารถปิดบังได้ ร้องให้สะอื้น
เอ่ยว่า “ขอโทษนะพี่ใหญ่ ก่อนออกมา ข้าเผลอกินขนมไปแค่
สามชิ้นเอง”

“แค่สามชิ้นหรือ ข้าไม่เชื่อ!”

“ฮือๆ ...ยังมีข้าวต้มลูกเต๋อยอีกสองถ้วย”

“แล้วยังมีอีกหรือไม่” เยียนหงยังไม่เชื่อ

“ยังมี...ยังมีอีก แบ่งทอดกับน้องไก่อีกสองชิ้น” เยียนอวี่
เอ่ย “มีแค่นี้จริงๆ”

เยียนหงเริ่มโกรธ ยืนเท้าเอว “เราตกลงกันว่าจะมุดโพรง
ออกมาด้วยกัน เจ้ากลับแอบกิน เช่นนี้ เจ้าก็ถอยกลับไปอยู่ใน
วังเถิด”

เยียนอวี่อดอ้อน ร้องว่า “ฮือๆ พี่ใหญ่ ข้าจะแถมวพุง
เจ้าลองดึงข้าอีกครั้งเถิด อย่าทอดทิ้งข้าเลยนะ”

เยียนหงมีหรือจะทอดทิ้งน้องชายได้ เขาจับมือน้องไว้
แน่น พลังนับ “หนึ่ง สอง ฮีบ! หนึ่ง สอง ฮีบ! เจ้าก็ออกแรง
ด้วยสิ!”

เยียนอวีหน้าแดงก่ำ ทำตามจังหวะเสียงนับ สุดท้ายก็ถูก
ดึงออกมาได้สำเร็จ

สองพี่น้องทั้งตัวลงนอนหอบหายใจ เหนื่อยล้าอย่างยิ่ง

การหนีออกจากวังครั้งนี้ช่างยากลำบากนัก เยียนหงเริ่ม
รู้สึกว่าจะไม่ราบรื่น คิดอยากหันกลับเข้าไปอีก

แต่เยียนอวีรีบคว้ามือพี่ไว้ “อย่าเลยพี่ใหญ่ ในเมื่อเราหนี
ออกมาแล้ว ไหนเลยจะกลับเข้าไปอีกเล่า”

บทที่ 483 ท่านแม่มาหรือยัง

เยียนฮวี่พูดพลางหยิบห่อเล็กออกมา เปิดออกเห็นกล่องเล็ก ๆ ภายในมีตัวกู่สองตัว

“นี่ข้าแอบไปเอามาจากผู้เฒ่าตี๋ แค่กินเข้าไป พวกมันจะกัดกินกู่ติดตามในร่างเรา เช่นนี้เราก็ไม่ต้องกลัวว่าท่านอิงจู่จะตามเจอแล้ว!” เยียนฮวี่กลืนลงไปก่อนเป็นการพิสูจน์ “พี่ใหญ่ เจ้าก็รีบกินสิ กินแล้วเราก็ไม่ต้องเอาโคลนหรือยามาทาตัวอีกต่อไป”

เยียนหงมองกู่แล้วขนลุกชู รีบมองน้องด้วยความตกใจ “เจ้าแน่ใจหรือ จะไม่เกิดเรื่องหรือ”

เขาเคยต้องเสียเพราะฝีมือของน้องชายไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง ครั้งนี้เขาอดกลัวไม่ได้

เยียนฮวี่ว่า “ครั้งนี้ข้าแน่ใจนัก! เชื่อข้าเถิดพี่ใหญ่!”

ว่าแล้วก็ยัดกู่ใส่มือเยียนหง

เยียนหงกลืนน้ำลาย หลับตากินลงไป ยามนี้สถานการณ์
บีบบังคับเขาย่อมเชื่อใจน้องชาย

ผ่านไปครู่หนึ่ง เห็นว่าไม่มีอันตราย ทั้งคู่จึงเก็บห่อผ้า
ผูกแนบกาย เริ่มต้นการหนีออกจากวัง

ครั้งก่อนที่หนีออกมา พวกเขาพกเงินร้อยตำลึง ไม่ถึง
สามวันก็แทบหมดเพราะเยียนอวี่ใช้จ่ายเกินควร คราวนี้พวกเขา
จึงเตรียมเงินห้าร้อยตำลึงมา เยียนหงยังสั่งห้ามเยียนอวี่ซื้อ
ของกินเยอะเกินไปอีก ไม่อย่างนั้นเงินคงหมดเร็วแน่

ด้วยประสบการณ์คราวก่อน คราวนี้ทั้งคู่ก็ออกจากเมือง
ได้อย่างง่ายดาย อีกทั้งไม่กลัวว่าจะหลงทาง เยียนหงเพียงถาม
พวกสัตว์เล็ก ๆ ก็พอรู้ทิศทางคร่าว ๆ

ทว่าพอเด็กสองคนเดินทางกันลำบาก ย่อมดึงดูดพวก
คนร้าย โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย

ในแคว้นหลี่ พวกค้ำมนุษย์ซุกซม ชายฉกรรจ์สองคน
ตามดูพวกเขามาสักพัก พบว่าหนึ่งในเด็กทั้งคู่ดูประหลาด คอย
นั่งยอง ๆ คุกกับสัตว์น้อย

ทว่าด้วยใบหน้าน่ารัก แถมยังเป็นฝาแฝด ถึงจะดู
ผิดปกติบ้างก็ยังขายได้ราคาดี

พอเดินถึงที่เปลี่ยว ชายสองคนนั้นก็ขวางทางเด็กทั้งคู่
“ฮึ่ๆ พวกเจ้า จะไปไหนกันหรือ อยากให้ข้าพาไปส่งไหม”

เยียนหงกับเยียนอวีสบตากัน

ครั้งก่อนพวกเขาเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาแล้ว คนร้ายชอบ
บอกว่าจะพาไปกินของอร่อย สุดท้ายกลับคิดจะจับพวกเขาไป
ขาย

ครั้งนี้พวกเขาย่อมไม่หลงกลอีก!

“ไม่ต้อง!” เยียนหงปฏิเสธทันที “พวกเราจะไปหาท่านแม่
เรารู้ทาง!”

“โอ้ ข้าเห็นท่านแม่ของพวกเขาเจ้าอยู่ระหว่างทาง นางก็
กำลังหาพวกเขาอยู่เช่นกัน!” ชายผู้นั้นกล่าว

เยียนหงเบิกตากว้าง ดีใจนัก “จริงหรือ ท่านแม่มาจริง
หรือ!”

เขารู้อยู่แล้ว ว่าท่านแม่ต้องหวังตน!

ชายคนนั้นยื่นมือมา “ใช่แล้ว ข้าพาเจ้าไปดีหรือไม่”

เยียนหงปรารถนาจะพบชูอินเยว่ ใจเริ่มหวนไหว แต่
เยียนหวนก็กลับไวกว่า รีบวิ่งไปคว้ามือชายทั้งสอง

“ดีสิ ดีสิ ท่านลุงรีบพาเราไปเถิด!”

เห็นเด็กน้อยติดกับ ชายทั้งคู่ก็เผยรอยยิ้มสมหวัง

พวกเขาพาเด็กเดินต่อไปอีกหน่อย ก็เห็นหมู่บ้านอยู่
ข้างหน้า

เยียนหงเริ่มรู้สึกผิดสังเกต จึงถาม “ท่านแม่อยู่ในหมู่บ้าน
นั้นหรือ”

ชายผู้นั้นตอบ “ใช่แล้ว ท่านแม่ของเจ้าอยู่ที่บ้านข้า กำลัง
ทำอาหารอยู่ รอพวกเจ้าไปถึง ก็จะได้กินอาหารดีๆ”

เยียนหงสะบัดมือทันที เต็มไปด้วยความระแวงระวัง
“เจ้าหลอกข้า! ท่านแม่ของข้าไม่มีทางทำอาหาร! น้องรอง เรา
รีบไป!”

ไม่คาดคิดว่าจะถูกหลอกอีกครั้ง แน่หนอนว่ากลอุบายของพวกคนร้ายมีไม่รู้จักจบ

ชายทั้งสองไม่คิดว่าเด็ก ๆ จะฉลาดถึงเพียงนี้ ใบหน้าถึงกับเปลี่ยนสี รีบพุ่งเข้าไปจับเด็กคนละคน

แต่ไม่คาดว่าเด็กทั้งคู่แม่ตัวเล็ก แต่กลับว่องไวยิ่งนัก การเตะต่อยก็รุนแรงไม่เบา!

แม้จะเสียเวลาไปบ้าง แต่ในที่สุดก็จับตัวเด็กได้ ทว่าเพิ่งลากออกมาไม่กี่ก้าว ร่างกายก็อ่อนแรงลง ทั้งท้องก็ปวดรุนแรง ขาอ่อนยวบ ล้มตึงลงกับพื้น

“ฮ่า ๆ ๆ!” เยียนอวี่หัวเราะลั่น ทำเอวอย่างภาคภูมิใจ “พี่ใหญ่ เจ้าตุสึ ยาสลายกำลังที่เข้าปรุ้งไม่เลวเลยใช่ไหม”

เยียนหงยังมึนงง “เจ้าวางยาไว้เมื่อใดกัน”

“ก็ตอนที่เข้าไปคว้ามือพวกเขานั้นแหละ มือข้าหายไปแล้ว!” เยียนอวี่ยี้ดอกอธิบาย “พวกเขาเพียงแค่เอามือไปขยี้ตาหรือแตะปาก ก็ติดกับทันที!”

เยียนหงหัวเราะหึ ๆ “น้องรองช่างเก่งเสียจริง”

“แน่นอน อย่ามัวแต่มองว่าข้าชอบกินอาหาร เวลาสำคัญ
ข้าก็มีประโยชน์ไม่น้อยนะ”

สองพี่น้องจูงมือกันจากไปโดยไม่สนใจชายสองคนนั้นที่
นอนแน่นิ่งอยู่กับพื้น

ล่องเลยไปครึ่งชั่วยาม ก็มีองครักษ์เงาขี่ม้ามาถึง

พวกเขาคือคนของจู่เก๋อเจี๋ย ตามรอยเท้าเด็ก ๆ มาจนถึง
ตรงนี้ ข้างหน้าคือเนินทราย พอถูกลมพัด รอยเท้าก็เลือนหายไป

องครักษ์เงาคว่าตัวชายคนหนึ่งขึ้นมา ถ้ามเสี่ยงเย็น “เจ้า
เห็นเด็กสองคนที่หน้าตาเหมือนกันหรือไม่”

คมดาบจ่อเข้าที่ลำคอ ชายผู้นั้นหมดเรี่ยวแรง ร่างกาย
สั่นเทา

“หะ...เห็นแล้ว พวกเขาไปทางนั้น”

ตากลอกไปมา ก่อนชี้ทางให้

เมื่อได้ข้อมูล องครักษ์เงาก็กระซอกคอขึ้นแล้วพันคอ
ในทีเดียว สังหารชายทั้งสองทันที

ฟ้าโกล้มมีด จำต้องรีบตามหาตัวเด็กสองคนแล้วมาให้ได้
หากชักช้า จนหน่วยของครีทซ์จินอยู่ตามมาถึง พวกเขาย่อมหมด
โอกาส

เด็กสองคนใช้เท้าเดิน แต่พวกเขามีม้า การไล่ตามย่อม
ง่ายดาย

ในเวลาเดียวกัน

คณะขององค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงเพิ่งเดินทางถึง
ศาลาพักม้านอกเมือง พักแรมที่นี่หนึ่งคืน วันพรุ่งเดินทางต่อ
เพียงครึ่งวัน ก็จะถึงเมืองหลี่ตู

ชายหนุ่มบาดเจ็บสาหัสนั้นได้ฟื้นสติแล้ว ทว่าไม่ยอม
บอกว่าตนเองเป็นผู้ใด เขาเพียงรู้ว่าพวกนางคือขบวนส่งตัว
เจ้าสาวของแคว้นหนานเหลียง จึงขอติดตามซูอินเยว่

ซูอินเยว่เห็นเขาไม่เต็มใจจะพูด นางจึงมิได้บังคับ คิดไว้
ว่าเมื่อถึงเมืองหลี่ตูแล้ว อยากรู้ก็ต้องรู้ความจริงเกี่ยวกับชาย

ผู้นี้แน่ ตนช่วยชีวิตเขาไว้ ย่อมถือว่ามีบุญคุณ วันหน้าเขาย่อม
เป็นกำลังให้นางได้

ปลายเดือนสอง พ่ายังมีดเร็ว หลังมือเย็น ชูอินเย์ว์ให้คน
จัดเตรียมน้ำร้อน

ตลอดหลายวันที่เร่งเดินทาง นางยังไม่ได้อาบน้ำอย่าง
จริงจังเลยสักครั้ง

เป่าร่วกับเป่าฉุนเผื่ออยู่ด้านนอก นางเพิ่งแกะกระดุม
ออก ก็มีคนเคาะประตูรั้วไม่หยุด “องค์หญิง! มีการชุมนุมดี
ท่านแม่ทัพหนานกับเหล่าทหารกำลังต้านไม่อยู่แล้ว พวกเรา
ต้องรีบไปเดี๋ยวนี้!”

ชูอินเย์ว์เผลอเกี่ยวกระดุมกลับอย่างลนลาน ออกมาจาก
หลังฉากนั้น เป่าร่วไปเปิดประตู แล้วก็ได้ยินเสียงการต่อสู้ของ
กระบี่และคมดาบดังมาจากชั้นล่างจริงดังว่า

ทหารผู้นั้นตกใจเสียขวัญไม่น้อย ขบวนส่งตัวเจ้าสาว
เดินทางมาตลอดอย่างราบรื่น กำลังจะถึงเมืองหลี่ตูอยู่แล้ว
จึงพากันผ่อนคลายความระมัดระวัง ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุ

ซูอันเยร์ก้าวเร็วออกไป มองลงไปเบื้องล่าง เห็นเหล่านักฆ่าสวมชุดเต็กรับใช้ เป็นการชุมนุมรอไว้อยู่แล้ว ชัดเจนว่ามุ่งเป้าหมายที่พวกเขา

ขบวนส่งตัวเจ้าสาวมีเพียงทหารไม่กี่สิบคน แม่ทัพหนานกับทหารถูกซุ่มโจมตีจนเสียเปรียบ บัดนี้ทำได้เพียงต้านทานอย่างสุดกำลังเพื่อถ่วงเวลา

ทุกคนเข้าใจดีว่าองค์หญิงคือผู้มาสร้างสัมพันธไมตรี หากถูกศัตรูจับตัวไป ต่อให้มิได้เสียชีวิต แต่ชื่อเสียงก็ย่ำแย่ การอภิเษกสมรสครั้งนี้ไม่ต้องหวังว่าจะสำเร็จ

บทที่ 484 แม่ลูกพบหน้า

“องค์หญิง หันไปก่อนเจ้าค่ะ!” เป้าร้ายเร่งเร้า

ซูอินเยว่รู้ว่าไม่มีเวลาลังเล จึงพยักหน้ารับ กลับเข้าห้องไปหยิบเอกสารและล่วมยาออกมา

เมืองหลี่ตูอยู่เบื้องหน้าแล้ว พวกนางยังพอเร่งเดินทางไปที่นั่นเพื่อขอความช่วยเหลือได้

ทว่าการที่มีนักฆ่าซุ่มโจมตีในศาลาพักม้าครั้งนี้ เห็นชัดว่าพวกนักฆ่ารู้เส้นทางของขบวนส่งตัวเจ้าสาวดีนัก เก่งกว่าเป็นเพราะมีคนในเมืองหลี่ตูไม่ต้องการให้นางเข้าพิธีอภิเษกสมรสในวันหลวงแคว้นหลี่

“ไปเรียกคุณชายผู้นั้นมาด้วย” ซูอินเยว่สั่ง

เป้าร้ายขมวดคิ้ว “องค์หญิง เขาบาดเจ็บอยู่ หากพาไปด้วย เขาไม่ถ่วงพวกเราหรือเจ้าค่ะ”

“ไม่เป็นไร อาการของเขาดีขึ้นมากแล้ว หากเราคิดจะ
เข้าเมืองหลီตู เกรงว่าคงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเขา”
ชูอินเย่ว์กล่าว

ไม่เหลือเวลาให้โต้เถียงอีกแล้ว

ภายใต้การคุ้มกันของทหาร ชูอินเย่ว์ออกจากศาลาพักม้า
ขึ้นรถม้า เป่ารั้วจับบังเหียน ขณะนั้นเป่าฉุนก็พาชายหนุ่มผู้นั้น
ออกมา

นางใช้มือดึงทั้งคู่ขึ้นรถอย่างรวดเร็ว เหล่าทหารเปิดทาง
รถม้าพุ่งฝ่าออกไป ยังมีองครักษ์อีกสี่นายติดตามมาด้วย เหล่านี้
ล้วนเป็นยอดฝีมือที่จักรพรรดินีแห่งแคว้นหนานเหลียงมอบให้
นางโดยเฉพาะ

ขณะที่แม่ทัพหนานและทหารกำลังต้านเหล่านักฆ่า
รถม้าเฟื่องพันประตู่ศาลาพักม้าก็เจอการซุ่มโจมตีอีกระลอก

ผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้าคือขุนชายสามจูเก๋อ ‘จูเก๋อหลง’

เขายกยิ้มมุมปาก “สมกับคำเล่าลือจริง ๆ องค์กรหญิงแห่ง
แคว้นหนานเหลียงมีรูปโฉมงดงามยิ่งนี้ รสชาติคงไม่เลว”

น้องห้าของเขาสั่งไว้ว่าขอเพียงนางตาย จะจัดการ
อย่างไรก็ขึ้นอยู่กับเขา

เขาควมม้าพุ่งออกไป

แสงจันทร์สาดส่อง เปาฉุนแถมมานรถม้าเลื่องไปด้านหลัง
ใบหน้าของนางซีตเผือด “องค์หญิงเจ้าคะ ยังมีคนร้ายอีกกลุ่ม
ตามมา มีอย่างน้อยสิบคน!”

พวกนางมีเพียงองครักษ์สี่คน เทียบกับอีกฝ่ายก็เหมือน
เอาไข่ไปกระแทกหิน¹

ซูอินเยว่ขมวดคิ้วแน่น

หากรู้เช่นนั้น นางน่าจะเลือกขี่ม้าไปตั้งแต่แรก ทว่ายามนี้
ฐานะของนางคือองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียง กำลังจะ
เข้าพิธีอภิเษกสมรสในเมืองหลินตู เสื้อผ้าที่สวมใส่ล้วนหรูหรา
สง่างาม ไม่สะดวกจะขี่ม้า นางจึงเลือกนั่งรถม้า

¹ เอาไข่ไปกระแทกหิน สำนวนจีน หมายถึง คนอ่อนแอไปต่อกรกับคนที่แข็งแกร่ง
กว่า สุดท้ายย่อมพ่ายแพ้

พวกเขาต้อนรับนางดีเสียจริง!

“องค์หญิง ข้าน้อยจะออกไปขวางพวกมัน เพื่อถ่วงเวลาให้ท่าน” ชิวเจิงกำกระบี่แน่น แววดาหนักแน่นมั่นคง

ชีวิตเขานางเป็นคนช่วยไว้ ต่อให้วันนี้ต้องสละชีพก็หาได้
หวั่นเกรง

ซูอินเยว่เหลือบตามอง “เจ้าข้ารถม้าเป็นหรือไม่”

ชิวเจิงอิงไปเล็กน้อย ก่อนจะตอบรับด้วยการพยักหน้า

เขาเปลี่ยนที่กับเป่าร่วซึ่งเข้าไปในรถ ซูอินเยว่ก็หิบบดุงใส่ผงยาสองซองออกมาจากล่อมยา “นี่คือยาที่ข้าปรุงขึ้นเอง พวกเจ้ามีวิชาตัวเบา จงไปรยไปบนอากาศ”

นางเตาไว้อยู่แล้วว่าการเดินทางมาถึงแคว้นหลี่ครั้งนี้
ยอมไม่ราบรื่น จึงได้เตรียมการมาก่อน

ยาพิษชนิดนี้ร้ายแรงนัก โชคดีที่นางให้พวกเขากินยา
แก้พิษไว้ล่วงหน้าแล้ว

เมื่อเห็นพวกนักฆ่าด้านหลังใกล้จะตามทัน เป่ารัวกับ
เป่าจุนก็มึนรอช้า กระโดดออกจากรถม้าเหยียบขึ้นบนหลังคา
จางกระบี่เข้าโรมรันทันที

जूเก๋อหลงที่ปิดหน้ามองเห็นเป็นสาวใช้ทั้งสองถือกระบี่
พุ่งเข้ามา จึงหัวเราะลั่น “มาเลย! ใครจับพวกนางได้ คนผู้นั้น
ย่อมเสพสุขก่อน!”

เสียงตะโกนนี้ทำให้นักฆ่าที่ตามมาพากันชักกระบี่ บ้าง
ฉิวปาก บ้างก็เอ่ยวาจาโสมม

เป่ารัวกับเป่าจุนชมความโกรธไว้ในใจ ทำเป็นไม่ได้ยิน
พวกนางไม่คิดจะต่อสู้นานนัก เพียงเล็งทิศทางลมแล้วโปรยผง
ยาพิษออกไป

บังเอิญคีนนี้มีลมตะวันออก² ลมพัดแรงทำให้ผงพิษจึง
พุ่งกระจายตรงเข้าหาพวกजूเก๋อหลง

พวกมันเห็นถนัดตาก็รีบกลั้นหายใจทันที

² ลมตะวันออก หมายถึง ปัจจัยที่ช่วยเกื้อหนุนทำให้แผนการสำเร็จ

เป่าร่วกับเป่าจุนไปรยยาพิษเสร็จก็ถอยกลับไปบน
หลังคารถ

ซูอินเยว่บอกไว้แล้วว่า ยาพิษนี้ถึงแม้กลั้นหายใจก็ยังซึม
เข้าผิวหนัง เพียงแต่ต้องใช้เวลาลึกหน้อยกว่าจะออกฤทธิ์

ทันใดนั้นเอง ด้านตะวันตกเฉียงใต้พลันมีเสียงเด็กดัง
ขึ้นมา

ภายใต้แสงจันทร์สีเงินยวง เห็นเลือนรางว่ามีเด็กสองคน
วิ่งตรงมาทางพวกเขา คงเพราะตื่นตระหนก เด็กคนหนึ่งถึงกับ
หกล้มลง

เป่าร่วหรือตาลง มองเห็นด้านหลังของเด็กทั้งสองมีนักฆ่า
หลายคนกำลังไล่ตามมา

ไม่คาดคิดเลยว่าคิณนี้ยังมีผู้เคราะห์ร้ายเหมือนพวกนาง
เพียงแต่เด็กสองคนนั้นยังเล็กนัก เหตุใดจึงถูกนักฆ่าไล่ล่าเล่า

ซูอินเยว่เมื่อได้ยินเสียงร้อง หัวใจพลันสั่นสะท้าน นาง
แทบจะตะโกนออกมาโดยสัญชาตญาณ “รีบไป! รีบไปช่วย
ทางนั้น!”

นับแต่นางสูญเสียนั้นเป่ากับสู่เถียว ก็ไม่อาจทนเห็นเด็ก
ได้รับบาดเจ็บได้อีก

ชีวเจิงเอ๋ยขึ้น “องค์หญิงขอรับ เด็กสองคนนั้นมีคนไล่ตาม
อยู่เบื้องหลัง หากพวกเราไป เกรงว่าจะยากที่จะรับมือได้!”

ความหมายคืออย่าเข้าไปยุ่ง

“ไป!” ซูอินเยว่ขึ้นเคื่องเล็กน้อย “ข้าช่วยเจ้าได้ เจ้ายอม
ช่วยสองคนนั้นได้เช่นกัน!”

ชีวเจิงรู้สึกละอาย

ใช่แล้ว ชีวิตของเขาก็เป็นนางที่ช่วยเหลือไว้

แม้อันตรายยิ่งนัก แต่พวกเขาเป็นเพียงเด็กเล็ก ต่อให้
เป็นผู้ใดก็คงไม่อาจเมินเฉยได้

ชีวเจิงจึงดิ่งบังเหียนหันรถ เปลี่ยนทิศไปช่วยเด็กทั้งสอง

ในราตรีอันหนาวเหน็บ เสียงโกลาหลดังระงม

“พี่ใหญ่! พวกเขามาช่วยเราแล้ว!” เยียนอวี๋ร้องด้วยความ
ยินดี

“ทำยังเจ็บหรือไม่ รีบวิ่งต่อเร็วเข้า!” เยียนหงไม่กล้า
ผ่อนแรง ดิ่งน้องชายวิ่งตรงไปยังรถม้า

ชีวเจิงได้ยินเสียงของเด็กทั้งสองอย่างชัดเจนในระยะ
ไม่ไกล หัวใจพลันกระตุกวบ เพราะว่าเสียงของเด็กทั้งสองคน
นั้นคล้ายเสียงขององค์ชายทั้งสอง

คงบังเอิญเสียงคล้ายกันกระมัง

ยามนี้ด้านหน้าและด้านหลังต่างก็มีศัตรูตามไล่ เยียนอวี
กินมาก จึงวิ่งได้ช้ากว่า สุดท้ายเขาก็สะดุดล้มลง

เหล่าองครักษ์เงาเห็นโอกาส รีบยกกระบี่พุ่งเข้ามา!

เป่าร่วกับเป่าจุนรีบเข้าไปขวาง ส่วนรถม้าหยุดลง
ชูอินเยว่ฉวยโอกาสนั้นวิ่งลงไปคว้าตัวเยียนอวีขึ้นมา

ขาของเยียนอวีได้รับบาดเจ็บหนัก ใบหน้าเล็กบิตเขียว
ด้วยความทรมาน แต่พอถูกอุ้มเข้าสู่อ้อมกอดอันอบอุ่น เขาก็
ได้ยินเสียงอ่อนโยนเอ่ยอย่างเร่งรีบว่า “อย่ากลัวเลย ข้ามาแล้ว
ข้าจะช่วยเจ้าเอง”

ไม่รู้เพราะเหตุใด พอเยื่อนวี่ไต้ยีนคำปลอบใจ น้ำมูก
น้ำตาก็เอ่อขึ้นมา คล้ายเจอความอบอุ่นเพียงหนึ่งเดียว เขา
ไม่ยอมปล่อยมือแน่น

“ฮือๆ ...พี่สาว ข้าเจ็บ! เจ็บเหลือเกิน!” เยื่อนวี่อดอ้อน
ยั้งนัก

เขาราวกับปุตัวหนึ่ง เกาะเกี่ยวชูอันเยวี่ไว้แน่นจนนาง
ขยับไม่ได้

ชูอันเยวี่จำต้องกล่าวปลอบ “เด็กดีว่าง่ายหน่อย ปล่อย
ข้าก่อน ข้าจะพาพวกเจ้าไปขึ้นรถม้า ที่นั่นปลอดภัยกว่า”

เยื่อนวี่ถึงได้ยอมคลายมือน้อยๆ อย่างน่าสงสาร

ชูอันเยวี่อุ้มเยื่อนวี่ขึ้นมา เพราะฟ้ามีดครึ้มและนาง
เร่งรีบ จึงมิได้มองเห็นใบหน้าเด็กเหล่านี้ให้ชัดเจน

ยังก้าวไปไม่เกินสองก้าว องค์กรข้าด้านหนึ่งก็ฝ่าแนว
ป้องกันของเป่าร่วกับเป่าจุนออกมาได้ เจื่อกระบี่ฟันใส่เยื่อนหง!

เยื่อนหงเห็นแสงคมวาววับก็คล้ายเห็นมัจจุราช จนลืมนึก
แม้กระทั่งจะหลบเลี่ยง

ซูอินเยวี่ไม่อาจวิ่งต่อได้ รีบใช้มืออีกข้างโอบเยียนหง
เข้ามาในอก เอาแผ่นหลังของตนรับกระป๋องเล่มนั้นแทน!

ความเจ็บปวดแล่นพลาญจากแผ่นหลัง เหงื่อเย็นผุดพราย
ทั่วทั้งกาย กลัวเด็กจะตกใจ นางเพียงกัดฟันร้องเบาๆ ไม่ยอม
ส่งเสียงดัง

ร่างทั้งร่างทรุดลงคุกเข่ากับพื้น หอบหายใจถี่

“องค์หญิง!” ชิวเฉิงชักกระป๋องพุ่งเข้าไป ทนความเจ็บ
แปล่เกาบนกายไว้แล้วจัดการองครักษ์เงาผู้นั้นทันที

บทที่ 485 พวกเขาคือลูกของนาง

ภายใต้แสงจันทร์ เลือดสดๆ ย้อมทั่วแผ่นหลังของซูอินเยว้เป็นสีแดงฉาน

“เจ้าช่วยอุ้มเด็กผู้นี้” ซูอินเยว้โง่งเงนลุกขึ้น สูดลมหายใจหนึ่งครั้ง ก่อนผลักเยียนอวี๋ไปทางชีวเจิง ตนเองกุมมือเยียนหงไว้ว สภาฯเช่นนี้นางไม่อาจอุ้มเด็กทั้งคู่ได้

ชีวเจิงไม่คาดคิดว่าองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงจะห่วงใยเด็กทั้งสองถึงเพียงนี้ ถึงขั้นสละชีพของตนเอง

แต่พอเขามองเห็นใบหน้าเยียนอวี๋ก็ถึงกับผงะ รีบร้องลั่น “องค์ชายใหญ่! เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี้!”

ส่วนเด็กอีกคน...

เขาหันไปมอง

เหมือนกันทุกประการ! นี่มันบุตรชายของนายท่าน!

เยียนอวีเงยหน้ามองแล้วจำได้ก็ยิ้มออก “ท่านลุงชีว
ข้าคือองค์ชายรอง ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!”

เยียนหงเอียงคอถามตาม “ท่านลุงชีว ท่านอยู่ที่นี่ แล้ว
เสด็จพ่อเล่า”

พวกเขาถูกคนร้ายไล่ล่า ไม่อาจรับมือได้ หากเสด็จพ่อ
มา ก็ไม่ต้องกังวลสิ่งใด

ชีวเจิงไม่รู้จะอธิบายเช่นไร ยังอยากถามว่าพวกเขามา
ได้อย่างไร เหตุใดถูกไล่ล่า ทว่าเป่าร่วกับเป่าจุนกำลังต้านศัตรู
อีกทั้งเหล่านักฆ่าจากศาลาพักม้าก็ตามมาสมทบ สถานการณ์
ตึงเครียดเกินกว่าจะถามได้

“ฝ่าบาทยังไม่เสด็จมา ข้าน้อยจะพาพวกองค์ชายกลับไป
ซ่อนในรถม้าก่อน” ชิวเจิงเอ่ย

สิ้นเสียง ทั้งสามที่กำลังพูดคุยกันก็ได้ยินเสียงสะอื้น
หันไปมองก็พบซุอินเยว่น้ำตาอาบสองแก้ม

เด็กทั้งสองไม่ได้สวมหน้ากาก อีกทั้งไม่ได้ใช้ยาแต้มหน้า
ปกตินางไม่ทันได้มองให้ถี่ถ้วน แต่เมื่อชีวเจิงเอ่ยคำเรียกนั้น
นางถึงกับยืหนึ่ง

พอมองหน้าพวกเขาชัดเจน จึงเห็นว่ามิใช่คัลล่ายฉู้เฟิง
อยู่ถึงเจ็ดส่วน รวากับฉู้เฟิงร่างย่อส่วน!

ทันใดนั้นนางก็เข้าใจ

นี่แหละฮันเป่กับส่วเถียว ลูกชายของนาง!

ซุอินเยวี่ไม่สนใจสิ่งใดอีกแล้ว รีบรวบรวมเข้ามในอ้อมแขน
ร่ำไห้สะอึกสะอื้น

เยียนอวี่ไม่เข้าใจ แต่ก็ชอบอ้อมกอดของพี่สาวผู้นี้อยู่ดี
ส่วนเยียนหงสูดดมกลิ่นยาบางเบาที่ติดอยู่บนร่างนาง ชะงักไป
ครู่หนึ่ง

โฉนคล้ายกับกลิ่นที่คุ้นเคยจากท่านแม่คนใหม่แล้ว

แต่ใบหน้าไม่เหมือน เสียงก็ไม่ใช่ มองอย่างไรก็คนละคน
กัน

“กลืนบนตัวท่าน...” เยียนหงเอ๋อขึ้น “ช่างคล้ายกับท่าน
แม่ยิ่งนัก ท่านคือท่านแม่งั้นหรือ!”

ซูอินเป่รว์คล้ายอ้อมกอดทั้งสอง อยากพุกหน้ารับ แต่
ชีวเจิงเฝ้ามองอยู่ใกล้ๆ นางจำต้องกลั้นใจเช็ดน้ำตาเอ่ยว่า
“คุณชาย ท่านพาพวกเขาไปก่อนเถิด”

เยียนหงยังคงข้องใจ กำมือเล็กจับแน่นไม่ยอมปล่อย
แต่แล้ว จูเก๋อหลงมาถึง ล้อมพวกเขาไว้โดยรอบ

อีกด้าน เป้าร่วกับเป่าจุนแม่โค่นได้หนึ่ง แต่ก็บาดเจ็บ
ต้องถอยร่น

จูเก๋อหลงไม่รู้ว่อาจครักษ์เงานั้นเป็นคนที่พี่ใหญ่ส่งมา
ทว่าพอเห็นเยียนอวี่และเยียนหง เขาก็หรีดาบุตรหส์ลับขึ้นมา
“ราชันสวรรคตักกพยัคฆ์ปฐพี³”

ในเมื่อทุกคนล้วนปิดบังใบหน้า จำต้องอาศัยรหัสลับ

“เจดีย์สมบัติสะกดปีศาจวารี!”⁴ องครักษ์เงารับคำทันที

³ ราชันสวรรคตักกพยัคฆ์ปฐพี เป็นคำพุดรหส์ลับระหว่างพวกโจรเขาเหลียงซาน
มาจากการรณกรรมเรื่องซ่งกั๋ง

จูเก๋อหลงเข้าใจโดยพลัน

ที่แท้เป็นพวกเดียวกัน แม้เป้าหมายต่างกัน แต่เมื่อมาพบกันย่อมทำหน้าที่ของตนให้บรรลุ

เพียงแต่องค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงบาดเจ็บอยู่ เขากลับรู้สึกเสียดายไปบ้าง เช่นนี้ก็เล่นสนุกได้ไม่มาก

“สตรีพวกนั้น ข้าจะเอา” จูเก๋อหลงกล่าว “พวกเจ้าล่ะ”

องครักษ์เงาตอบ “พวกข้าเพียงต้องสังหารเด็กสองคนนี้”

จูเก๋อหลงลอบประหลาดใจ แต่ไม่คิดซักถามอีก เขายกนิ้วเรียกซุอินเยว่ “องค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียง เจ้าจะเดินมาดี ๆ หรือให้ข้าไปอ้อมมา?”

“คนชั่วช้าสารเลว เจ้าห้ามแตะต้ององค์หญิงแม้แต่ปลายเส้นผม!” เป้าร่วกำกระบี่แน่น กล่าวเสียงกร้าว

จูเก๋อหลงหัวเราะก๊าก้อง “แคว้นหนานเหลียงส่งทหารเพียงไม่กี่สิบมาส่งตัวเจ้าสาว ทั้งหมดถูกขังไว้ที่ศาลาพักม้าแล้ว

⁴ เจดีย์สมบัติสะกดปีศาจวารี เป็นคำพหูพจน์ระหว่างพวกโจรเขาเหลียงชาน มาจากวรรณกรรมเรื่องซ้องกั๋ง

ตอนนี้พวกเจ้ามีแต่สตรีกับเด็ก ยังคิดจะสู้หรือ เหตุใดไม่ยอม
เชื่อฟังแต่โดยดี อย่างน้อยก็ได้ตายแบบไม่ทรมาน”

ซูอินเย้วกระเวลาโดยประมาณ คงใกล้ถึงแล้ว จึงแค้น
หัวเราะเย็น “หากไม่ดีขึ้น แล้วจะไขว่คว้าโอกาสได้อย่างไร”

จูเก๋อหลงอดประหลาดใจไม่ได้

องค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงรูปร่างบอบบาง แต่กลับ
มีใจกล้าหาญเด็ดเดี่ยว ทำให้เขาได้เปิดหูเปิดตาขึ้น

เขายกมือเกาคอพลางยิ้มเย้ยหยัน “หืม? เจ้าจะดีขึ้นไป
ทำไมเล่า ไม่สู้มาดีขึ้นได้ร่างข้าดีกว่าหรือ”

เป่าร่วกับเป่าฉุนโกรธจนแทบกระอักเลือด อยากควักลิ้น
สุนัขของเขาออกมาให้รู้แล้วรู้รอด!

ซูอินเย้วมองท่าทางของเขาก็มองเห็นว่าผงยาพิษเริ่ม
ออกฤทธิ์ จึงลอบโล่งใจ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย “ข้ากลัวว่าเจ้าคง
ไม่รอดถึงขั้นนี้”

“ตกลงสินดี! คืบนี้เจ้าต่างหากที่ไม่รอด!” จูเก๋อหลงเอ่ยจบ
ก็รู้สึกเลือดลมปั่นป่วน กระอักโลหิตคำโตออกมา

เลือดซึมเประฉ่ำปิดหน้า ส่งกลิ่นเหม็นเน่าคลุ้ง

“นี่...นี่มัน...” จูเก๋อหลงเบิกตากว้าง รู้สึกว่าอวัยวะภายใน
ปั่นป่วน เขาทรงตัวไม่อยู่ ร่วงตกจากหลังม้า

ไม่เพียงเขา แม้แต่เหล่านักฆ่าก็ทรุดกายล้มไปนอนกับ
พื้น

จูเก๋อหลงพลันนึกถึงผงยาพิษเมื่อครู่ กัดฟันชี้ไปที่
ซูอินเยว่ มือสั่นระริก “เร็ว! จับนาง! เอายาถอนพิษมา!”

“พิษนี้ซึมเข้าสู่ผิวหนังของพวกเจ้า ทำลายอวัยวะภายใน
จนย่อยยับ จะแก้พิษได้อย่างไรเล่า” ซูอินเยว่กล่าวเสียงเย็น
ดวงตาคมกริบ

จูเก๋อหลงโกรธจนสิ้นสติ ไม่คาดว่านางจะโหดเหี้ยมถึง
เพียงนี้ แท้จริงแล้วเป็นเขาที่ประมาทเอง!

เหล่าน้องครักษ์เงาสบตากัน คิดว่าพวกนั้นล้วนติดพิษแล้ว
พวกเขาคำพลาตไม่ได้อีกต่อไป

“ฆ่าเด็กก่อน!”

สิ้นเสียง องค์กรฯเงาหลายคนพุ่งเข้ามา

ชีวเจิงกับพวกจำต้องเข้าสู่ ปะทะกันอย่างดุเดือด
อันตรายถึงชีวิต เพียงพลาดนิดเดียวก็ถูกเชือดคอจนสิ้นลม
หายใจ

ซูอินเย่ว์รู้สึกได้ว่าแผ่นหลังของนางยังคงมีเลือดไหล
ออกมาจนเปียกชุ่ม ไบหน้าซีดขาว ร่างกายอ่อนแรง นางกัดฟัน
อุ้มเยียนฮวี่ขึ้นรถม้า

เพียงแค่นี้ก็ยากลำบากยิ่ง ความเจ็บแผล่ซ่านแทบทำให้
นางเป็นลมสิ้นสติ

เยียนหงที่อยู่ด้านหลังมองเห็นชัดเจน ก็ได้แต่โทษตนเอง
ยังเด็กเกินไป ไม่อาจปกป้องผู้ใดได้

ซูอินเย่ว์พยายามหายใจตั้งหลัก ก่อนหันไปหมายจะอุ้ม
เยียนหงขึ้นมา

ทว่าเยียนหงส่ายหน้า “ข้าไม่ได้รับบาดเจ็บ ข้าป็นขึ้นเอง
ได้”

เขาขยับตัวอย่างคล่องแคล่ว ป็นขึ้นรถม้าไป

ซูอินเยว่เองก็ค่อยๆ พุงกายขึ้นมาถึงรถม้า คว้างบังเหียนไว้ในมือ แต่แล้วมือเกร็งเกร็งเหงาหนึ่งคนฉวยโอกาสที่ชีวเจิงบาดเจ็บยังไม่หายดี เจาะช่องโหว่ตะเข้กระเด็นไป ก่อนพ้นกระบี่ใส่ซูอินเยว่!

นางบาดเจ็บอยู่แล้ว การตอบสนองช้าลง มีอาจหลบได้ทันจนต้องร้องเสียงดัง “เจ้าตัวเล็ก!”

ตั้งแต่มาถึงแคว้นหลี่ นางไม่ยากให้เจ้าตัวเล็กออกมากัดผู้ใด หากอิงจู่รู้ว่านางครอบครองพญากู่ เห็นรอยกัดของเจ้าตัวเล็กเข้า ย่อมสงสัยในตัวนาง

เพียงแต่ยามนี้ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย จะมัวมาคำนึงสิ่งเหล่านี้ไปไย

เจ้าตัวเล็กได้ยินเสียงขอความช่วยเหลือจากนายหญิง กำลังจะบินไปช่วย แต่กลับถูกพลังอันมหาศาลสายหนึ่งกดเอาไว้จนมันหาวดกแล้ว ไม่กล้าโผล่ออกไปทันที

บทที่ 486 นางตามเขามา

พลังอะไรกันแน่

เจ้าตัวเล็กรู้สึกว่หากตนพุ่งออกไป คงถูกบดจนแหลกละเอียด

แม้เป็นพญาทุ มีศักดิ์ศรีต้องรักษา ทว่ามันที่มีชีวิตอยู่มานานกลับกลัวความตาย

แสงจันทร์เย็นเยียบดั่งน้ำค้าง กระบี่ขององครักษ์เงาสะท้อนแสงดวงจันทร์ หยดค้างอยู่กลางอากาศ ไม่อาจฟาดลงมา

เขาก็มหันามองอกตนเอง เห็นเป็นรูทะลุ!

องครักษ์เงาตายตาไม่หลับ ล้มลงพื้น ก่อนตายเขาเห็นชายเสื้อสีดำพลัวไหว

ลมหนาวพัดผ่านจนเส้นผมกระเซิงของซูอันเยว่ปลิวลอย
ขึ้น นางเงยหน้ามอง ก็เห็นบุรุษร่างสูงโปร่งสง่าก้าวมาช้าๆ

ผมดำมัดสูง ชุดรัดกุมสีดำปกคลุมมั่งกรราวกับมีชีวิต

เมื่อใกล้เข้ามา ใบหน้าคมคายผอมลงเล็กน้อย หยาบ-
กระด้างขึ้น ทว่ารูปโฉมหล่อเหลา ภายใต้อสงจันทร์ เขาเปรียบ
ดังเทพเซียนผู้สูงส่ง มีความสูงศักดิ์ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

ซูอันเยว่เห็นบุรุษที่นางตามหา ริมฝีปากสั่นระริกกำลัง
จะเรียกหา แต่ดวงตาพราวเลื่อนร่วงสู่ความมืดสลบลงทันที

“พี่สาว!” เยียนหงกับเยียนอวี่ร้องเรียก มือเล็กยื่นคว้า

นิ้วชี้เฟิงก้าวมาคว้าร่างนางไว้ทันก่อนตกพื้น

เดิมเขาเกลียดการตะต๋องสตรีอื่น แต่เมื่อเห็นนาง
ช่วยชีวิตโอรสตน จะทำเป็นใจแข็งไร้น้ำใจก็ไม่ควร

เพียงอ้อมไว้ก็รู้สึกถึงความผิดปกติ แม้มักลั่นคาวเลือดยัง
อบอวล แต่บนร่างนางกลับหอมกลิ่นสมุนไพรจางๆ เพราะ
ครั้งหนึ่งเขาเคยมีสัมพันธ์ใกล้ชิดกับซูอันเยว่ จึงจำกลิ่นนั้น
ได้แม่น

เขาขมวดคิ้ว จับใบหน้าของนางพินิจอีกครั้ง เห็นได้ว่า
ต่างจากเดิม

ฝ่ามือชุ่มชื้น เมื่อยกขึ้นดูเต็มไปด้วยเลือดสด เขาหันไป
มองแผ่นหลังของนาง เห็นบาดแผลถูกฟันลึกจนผิวหนังปริออก
เลือดไหลไม่หยุด

ฉูจีเฟิงคิดว่านางเป็นสตรีอ่อนแอที่เป็นลมง่าย แต่ตอนนี้
เห็นแล้วว่า การที่นางผืนทนมาได้ถึงเพียงนี้นับว่าไม่ง่ายเลย

เยียนหงร่อนรนเอ่ยทันที “เสด็จพ่อ รีบช่วยนางด้วย!”

ฉูจีเฟิงยังคงหน้าดูไม่เปลี่ยน ตวาดก้อง “ถ้าไม่ใช่เพราะ
พวกเจ้าเล่นซุกซนหนีออกมา แล้วจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน
เช่นนี้หรือ!”

เยียนหงกับเยียนอวี๋ก้มหน้าลง ไม่กล้าส่งเสียง

หลังจากฉูจีเฟิงมาถึงไม่นาน หน่วยของครักซ์จินอยู่ก็ตาม
มาถึง กำราบเหล่าองครักษ์เงาที่เหลือจนสิ้น

“ฝ่าบาท!” ชิวเฉิงเปราะไปด้วยเลือด หลังจากต่อสู้จนทั้ง
บาดเจ็บใหม่และแผลเก่าแตกซ้ำ รวากับร่างกายแช่อยู่ในทะเล
โลหิต

ฉู่จีเฟิงเหลือบตามองเขาอย่างแปลกใจ

ชิวเฉิงหายสาบสูญไปเนิ่นนาน เหตุใดถึงติดตามมากับ
คนกลุ่มนี้

สภาพของเป่าร่วกับเป่าฉุนก็ไม่ต่างกันนัก แทบยืน
ไม่ไหวแล้ว

พวกนางมีกำลังภายในคัมภีร์ แม้บาดเจ็บภายนอกก็ยัง
พอทนไหว แต่ซุอินเยว่ต่างออกไป แผลที่แผ่นหลังยังคง
หลังเลือดไม่หยุด หากมีริบเยียวยา เกรงว่าชีวิตจะดับสิ้น

เป่าร่วได้ยินชิวเฉิงเรียกขาน ก็แน่ชัดแล้วว่าบุรุษผู้นี้คือ
ฮ่องเต้แห่งแคว้นหลี่ บุรุษที่ซุอินเยว่ฝ่าฟันมาไกลเพื่อตามหา

ครั้งหนึ่งนางเคยอยู่ในจวนสกุลฉิน ฉู่จีเฟิงสนิทสนมกับ
ฉินเย่ บางครั้งก็มาที่จวนสกุลฉิน ตอนนั้นชื่อเสียงฉู่จีเฟิงเลื่องลือ
ในด้านชั่วร้าย นางจึงได้แต่แอบมองจากไกลๆ ไม่เคยกล้าเข้าไปใกล้

นางผีนกายก้าวมาข้างหน้า เอ่ยว่า “แผลที่แผ่นหลังของ
องค์หญิงร้ายแรงนัก ขอฮ่องเต้แห่งแคว้นหลีโปรดอุมองค์หญิง
ขึ้นรถม้า ให้หม่อมฉันได้ใส่ยาห้ามเลือด”

“นางคือองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงหรือ” ฐู่จีเฟิง
ขมวดคิ้วเล็กน้อย

สตรีผู้นี้คือคนที่กำลังจะเข้ามาเป็นสนมในวังหลวงแคว้น
หลี ไม่แปลกใจเลยที่รถม้าคันนี้จะหรูหราเป็นพิเศษ เป็นรถม้า
สำหรับองค์หญิงแห่งแคว้นหนานเหลียงโดยเฉพาะ

นางไม่ใช่ซูอินเยว่

ทว่ากลิ่นยาสมุนไพรยังติดตริ้งปลายจมูก ฐู่จีเฟิงหรีต
ลง กล่าวเสียงเรียบ “สภาพพวกเจ้าเป็นเช่นนี้ จะดูแลนาง
ได้อย่างไร ปล่อยให้ข้าทำเอง”

มีเรื่องหนึ่งที่เขาต้องการตรวจสอบให้แน่ใจ

เป่าร่วถึงกับชะงัก

เปาฉุนรีบกล่าวเสียงขุ่น “ฮ้องเต้แห่งแคว้นหลีหมาย-
ความเช่นไรเพคะ องค์หญิงเป็นสตรีบริสุทธิ์ จะให้ฝ่าบาททรง
ใส่ยาให้นางได้อย่างไร”

นางกล่าวเช่นนั้นอย่างสนใจ

เพราะซูอินเฝ้าอยู่กับฉู่จีเฟิงมีบุตรด้วยกันแล้วถึงสองคน

“นางกำลังจะเป็นคนของข้า จะมีสิ่งใดไม่สมควร” ฉู่จีเฟิง
ตอบ “หากยังชักช้า นางคงสิ้นชีวิตก่อน”

ทั้งสองได้แต่เงยบ ไม่อาจโต้แย้งได้อีก

ฉู่จีเฟิงขยับกาย อุ้มโอรสที่เกาะกะลงจากรถ แล้วจึงอุ้ม
ซูอินเฝ้าขึ้นไป จัดให้นอนคว่ำ

ภายในรถม้ามีการฝังไข่มุกราตรี แสงสว่างพอมองเห็น
ได้ชัด

ในล่วมยามียามากมาย ฉู่จีเฟิงแยกมือออกจากอันใดเป็น
อันใด เป่ารั้วจึงยืนอยู่นอกม่าน คอยบอกว่าขวดใดควรใช้และ
ใช้เช่นไร

เขาบ่อนยาปกป้องหัวใจให้นางหนึ่งเม็ด เพื่อกันมิให้นาง
สิ้นสติไป ผู้ไร้กาลังภายใน ชีวิตช่างเปราะบางนัก

จากนั้นใช้กรรไกรตัดเสื้อที่แผ่นหลังจนเห็นบาดแผล
เต็มตา

ริมฝีปากมึ่มแน่น ดวงตาเงียบขรึมตั้งท้องทะเล

แผลยาวเกือบสี่ซุน เลือดที่หลังไม่หยุดก็มีไข้เรื้อรอนาแปลก

จู่จี๋เฟิงหาผ้าขนหนูสะอาดเช็ดคราบเลือดออกจนหมดสิ้น

แล้วสายตาก็พลันหยุดลง นิ้วมือสั่นน้อยๆ เมื่อแตะที่บา
วาวของนาง ตรงนั้นเคยบาดเจ็บมาก่อน จึงทิ้งรอยแผลเป็นจางๆ

นางกลับมีรอยแผลเป็นเช่นเดียวกับสตรีคนนั้น!

ลูกกระเดือกเขาขยับขึ้นลง ร่างกายตึงเครียด

กล่าวว่ามาใส่ยา แต่แท้จริงแล้วเขาเพียงอยากตรวจสอบ
ว่าร่างกายมีร่องรอยเหมือนกันหรือไม่

เหลวไหลสิ้นดี! องค์กรหญิงหนานเหลียงอะไรกัน นางก็คือ
ซูอินเยวี่ ผู้แอบตามเขา!

ฉุจีเฟิงแทบอยากจะพลิกนางขึ้น เผยใบหน้าที่ถูกปลอม-
แปลง ปลุกให้นางตื่น แล้วถามให้ได้ว่า เหตุใดจึงทำให้เขา
กลายเป็นเพียงตัวแทน แต่ยังคงสวมชื่อองค์หญิงแห่งแคว้น
หนานเหลียงตามเขามาอีก!

“ฝ่าบาทเพคะ” เป้าร่วอยู่ด้านนอก เห็นด้านในเงียบงันไป
รีบเรียกขึ้นมา เกรงว่าฉุจีเฟิงจะหายาห้ามเลือดไม่พบ

กลางปายามดึก รอบด้านเต็มไปด้วยบุรุษ ต่อให้นาง
กระวนกระวาย ก็ไม่อาจชะโงกเข้าไปในรถได้

ฉุจีเฟิงได้สติ สดุดมหายใจเข้าลึกๆ สองสามครั้ง จากนั้น
จึงหยิบยาห้ามเลือดมาโรยลงบนแผล

เมื่อห้ามเลือดเสร็จ ก็ตามด้วยยาสมานแผล แล้วจึงพัน
ผ้าพันแผลให้เรียบร้อย

โชคดีที่ตลอดสองปีมานี้เขาผ่านการฝึกหนัก บาดเจ็บ
จนชิน ไม่เช่นนั้นคงทำไม่ได้คล่องแคล่วเช่นนี้